

## [Villemoes.]

Det er altså en uensartet behandling af de to områder, som den bundne opsparing omfatter. Vi har jo heldigvis en række velkonsoliderede aktieselskaber og kooperative virksomheder her i landet, og det er, synes jeg, særdeles værdifuldt for os. Det er vel nok udenfor diskussion, at beskatningen af aktieselskaber er en dobbeltbeskatning, idet det udbytte, der udbetales, atter bliver beskattet, når det når ud til de enkelte part-havere. Jeg ønsker gerne, at den højtærede minister forklarer det høje ting og mig, hvorfor forrentningen af disse penge skal finde sted på en så uegal måde. I det forslag, som den højtærede finansminister fremsatte i det høje folketing den 7. november, var selskaber, såvidt jeg husker, slet ikke med, men kun personer, og forrentningen skulle først begynde nogen tid efter, at indbetalingerne havde fundet sted. Nu skal beløbet for personer altså forrentes med det samme, og det kan jeg tilslutte mig, men jeg ville have ønsket, at man havde gjort det ensartet, så at aktieselskaber og kooperative virksomheder også kunne få beløbet forrentet fra indbetalingsdagen; det er jo sådan en lidt særegen måde at hapse noget på hos dem. Jeg synes, at det i denne som i så megen anden lovgivning ville være rart og bekvemt, om sliet var ensartet. Mit spørgsmål går altså ud på, om der er nogen særlig begrundelse for dette.

Iøvrigt henholder jeg mig til, hvad mit partis ordfører har udtalt om sagen, og er fuldstændig enig med den højtærede finansminister om, hvad han sagde om disse forslag.

**Finansministeren (Thorvald Kristensen):**

Jeg takker de ærede ordførere for den tilslutning, der for de flestes vedkommende er givet til de fire lovforslag eller i hvert fald til nogle af dem.

Det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen henstillede, at administrationen blev så enkel og ligetil som muligt. Det er et ønske, som jeg i høj grad deler. Desværre vil det jo ikke kunne undgås, at der bliver en del besværligheder. Det var i det oprindelige lovforslag forudsat, at den bundne opsparing først skulle begynde i skatteåret 1951—52. Det ville have gjort opkrævningen lidt enklere, men man har i folketinget ønsket — og jeg kan dele det ønske — at få begyndt med indbetalingen så hurtigt som muligt, og det forudsætter desværre, at man opkræver første rate allerede i indeværende

skatteår, hvad der giver lidt mere administration.

Det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen mente, at 70 års alderen var et noget sent tidspunkt for udbetaling af bunden opsparing på grund af alder. Det kan man naturligvis have forskellige meninger om, men jeg vil dog pege på, at der allerede ved 65 års alderen opnås to lettelser. For det første er der jo i henhold til § 1 slet ikke nogen opsparingspligt for dem, der er over 65 år, og for det andet er det i henhold til § 23 bestemt, at den formue, som man har i den bundne opsparing, ikke skal medregnes ved afgørelsen af, om man har så stor en formue, at man ikke kan få aldersrente. Den, der har nået 65 års alderen og har ret til aldersrente, kan altså ikke miste sin aldersrente på grund af, at han har denne bundne opsparing. Jeg gør opmærksom på, at hvis vi satte 65 års grænsen også som grænse for udbetalingstidspunktet, ville det kunne ske, at en person skulle betale bunden opsparing, når han var 64 år, 11 måneder og 14 dage, men når han så 14 dage efter fyldte 65 år, skulle han have pengene tilbage. Jeg tror, dette ville findes ret urimeligt. Det er derfor praktisk, at der er de fem år mellem sidste indbetalingstermin og udbetalingen på grund af alder.

Det ærede medlem hr. Bovbjerg udtalte, at det måske havde været det rareste, om amtstuen havde beregnet hele skatten for selskabers vedkommende. Jeg er ikke tilstrækkeligt inde i de tekniske detaljer til at kunne bedømme dette, men jeg vil tro, at den ordning, der er foreslået, er baseret på erfaringer fra tidligere års praksis.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Malchau i, at man burde være gået længere ned med indtægtsgrænsen for værnescatten. Det vil i virkeligheden selv nu være sådan, at en stor del af dem, man kunne kalde den jævne befolkning, dem med mellemindtægterne, bliver fritaget for denne skat, hvad jeg egentlig ikke synes stemmer med skattens karakter. Det var da også regeringens hensigt at gå ned til 6 000 kr. Vi kunne imidlertid ikke komme igennem med dette under det forlig, vi måtte slutte i det andet høje ting.

Både det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen og det ærede medlem hr. Malchau gjorde nogle enkelte bemærkninger om prisniveauet og den prisstigning, vi er inde i. Det kan jo ikke nægtes, at dette er det vanskelige punkt i vor økonomi i øjeblikket. Desværre ligger det sådan, at der ude i verden er en almindelig tendens til pris-